

בס"ד

דף ז.

תוד"ה וכו', עי' אבני נזר יו"ד רסו' ו' מה שהקשה סתירה לפי תוס' בדברי רבי יוחנן אי מין במינו אינו חוצץ, ועי' קרן אורה זבחים קט'.

תוד"ה א"ר חילקו שלגבי חלות תודה טפי אמרינן כלי שרת מקדשין אף שלא לדעת, וביאר דבריהם עי' שיטמ"ק ובטהרת הקודש.

הא מדעת מקדשין והא בעא מיניה וכו', אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסול, בבאור הס"ד והמסקנא בדברי הגמ' עי' חזו"א כא' ד'.

רש"י ד"ה שיקדשו, ונקט ברש"י כגון שקמץ זר ונתנו לכלי, עי' טהרת הקודש למה נקט רש"י דווקא כה"ג.

אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסול, (ועי' תוד"ה אין שמשווה בין סוגיא דידן לסוגיא דזבחים פז.), והנה הרמב"ם פסוהמ"ק ג' יט' פסק דכלי שרת מקדשין דם הפסול ליקרב, ועי' מהר"י קורקוס, אמנם שאר הנו"כ שם מחלקים בין דם דמקדש לקומץ המנחה דאינו מקדש, ועי' בגרי"ז הובא במנחת אברהם כאן, בבאור הדברים מנין לחלק ביניהם, ואיך שיישב קושיית התוס' ד"ה אין לפי זה.

דנעשה כמי שהחזירו הקוף, ומה שאם יתן בידיו בתוך כלי יתקדש ולא דמי לדם שנשפך ואספו פסול?, ותיירץ הקה"י ד' שרק אם היה המקום הפסול לא יעזור מה שחזר וקדשו אבל כאן דפני הכלי אינו מקום הפסול אלא מקום הראוי לקידוש אלא שחסר הדפנות ולכן אם יחזיר לכלי יהיה קדוש.

עי' בטהרת הקודש, ח' הגרי"ז ואבי עזרי מעה"ק יב' יב-יג' שמביאים כמה אופנים שיכלה גמ' לתרץ.

תוד"ה אמר ליה, בבאור ספיקו של רב נחמן לפי זה, עי' ח' רא"ל לז' א', ובבאור הקושיא מכלי עץ, עי' בפ"י המיוחס לרשב"א.

הוצרכתה שלושה כהנים, עי' רש"י, ומה שצריך כהן לאחוז הכלי, ביאר הקרן אורה שהכלי לא מקדש אלא בדרך תשמישו וזהו ע"י אדם האוחזו, ובח"י רא"ל והגרי"ז תמהו ע"ז, וביארו שהוא דרך עבודת הקמיצה לקומץ מכלי המונח גבוה ביד אדם, ועי' טהרת הקודש למה בעי ג' כהנים ולא סגי ב-ב'.

ע"ב

אמר רבא פשיטא לי וכו', בבאור מה שהיה צריך ללמוד מבזיכין גם לקמיצה וגם לקידוש עי' ח' רא"ל לז' ב' שהכלי עצמו הוא חלק מעבודת הקמיצה והקידוש, עי"ש מה שביאר עוד לפי זה את הראיה מבזיכין שהיו מונחים על השולחן, ועל מה שהקשו התוד"ה שכן איך אפשר ללמוד מבזיכין, עי"ש סק"ג

הדר פשטה מדם ילפינן לה, ועי' מנחת אברהם לחקור האם נתחדש דין 'קבלה' בקומץ, או רק שיש דין הגבהה לכלי שמקבל, עי"ש מה שתלה במחלוקת רש"י והגרמ"ה, ומה שדחה במנחת אברהם.

קומץ שחילקו בשני כלים וכו', ועי' בח"י המיוחס לרשב"א שהקשה שלכאורה לגבי חילוק קומץ בשתי כלים שלא מצינו כיוצא בה במנחה ודאי שהיינו צריכים ללמוד מדם?, ות' דמה שנשאר הלבונה חלוקה בשני בזיכין זה דומה למנחה בשני כלים, ועי' ח' רא"ל לז' ד-ה שמבאר את הדמיון ואיך ייחשב קידוש הלבונה מאליה אחר שנשארה בכלי, עי"ש עוד מש"כ על דברי הלח"מ מעה"ק יג' יב'.

קידוש פחות מכדי הזאה בכלי וכו', ועי' רש"י דאף אם אח"כ יחזור ויערבם לא מהני, והנה ברמב"ם מעה"ק ה' ט' כתב על שעת טבילת אצבעו בדם 'וצריך שיהיה שם דם כדי טבילה', עי"ש משנה למלך אי פליג ארש"י וס"ל דהעיקר בשעת טבילה, ועי' מקדש דוד ז' סק"ב.

ואיבעיא להו בדם, עי' רש"י שחילק ב-ז' הזאות וכו' ועי' ח' הגרי"ז שמדקדק למה לא נקט ב-יא' הזאות שבעי בפר ושעיר הנשרפים, ובשיטת הרמב"ם (מעה"ק ד' ט') אי בעי שיקבל את כל הזאות הקרבן בבת אחת עי' שפת אמת, ומה שנקט רש"י אשם מצורע, עי' עולת שלמה ובח"י הגרי"ז, ועי"ש שכתב להוכיח מזה שהדין שלא לקבל לחצאים אינו דין ב'קידוש הכלי' אלא בדין הקבלה, ועי' מנחת אברהם מה שדן בדבריו בזה.

ברמב"ם מעה"ק יג' יב' כתב דבקומץ שקבלו בשני כלים יש לו תקנה לחזור ולקדשו בכלי אחד, ואילו לגבי דם (שם ד' ב') סתם שלא נתקדש הדם, וביאר הגר"ח דבדם איכא ב' דינים א. דם מהפר יקבלנו, ב. שלא יהיה במקום הפסול לפני הכלי, ומה שנלמד לקומץ הוא רק החלק השני אבל החלק הראשון לא שייך לגבי, וממילא גם אם היה בתחילה ב-ב' כלים לא היה במקום הפסול ויכול לחזור ולקבלו.

מסייע ליה לר"א דאמר שיריים שבאצבע פסולין, ועי' ח' הגרי"ז מה מוסיף בזה אחר שהיא משנה בפרה (ג' ט', ו-ד' ב').

תוד"ה מקנח, במה שנתקשו בדברי רש"י עי' צאן קדשים וטהרת הקודש.

עי' רמב"ם פרה אדומה ג' ב' דמבאר דעל כל הזאה מקנח אצבעו בגופה של פרה, וקשה דלכאורה הוא נגד גמ' דידן עי"ש כסף משנה, ועי' שיטמ"ק מה היה גירסתו בסוגיין, וכן בלח"מ מעה"ק ה' ח'.

בשפת מזרק, ועי' יומא ב. דכל מעשיה נעשים בכלי גללים אבנים או אדמה, ועי' תוס' ישנים שם שהקשה מהכא דבעי כלי שרת, ועי' תוס' רא"ש שם שתי' דכל זה היה ב-ז' ימים קודם שריפת הפרה.

לע"נ הג"ר בן ציון חיים בן הגאון רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'